

§ 34 Behandling av konvertiter

KARL-GUNNAR SVENSSON:

Herr ordförande, kyrkomötesledamöter och biskopar! Får jag slå den som inte tror som jag? undrar Evelina. Nej, det får jag inte. Det är det som motionen handlar om. Jag fick nämligen höra att det förekommer repressalier för dem som lämnar en tidigare – i det fallet – islamsk trosbekännelse för att bli kristen. Det är inte okej, tycker jag. Vi har dessutom en religionsfrihetslag i vårt land sedan 1951 som innebär att man är fri till att ha en religion oavsett vilken den är. Detta som också är viktigt står inte i motsättning till missionsuppdraget som Jesus har gett oss, att gå ut och göra alla folk till lärjungar. Det handlar inte om att tvinga utan att be för att hjälpa och att övertala och föra dialog, så att den vi talar med och missionerar för tar egen fri ställning till att bli kristen. Det är inte okej att slå den som inte tror som jag. Mycket av detta upplever vi i världen idag. Det är ett problem. Det är inte alla som förstår det gyllene gränssnittet mellan mission och respekt.

Därför ansåg jag att det var väsentligt att ta upp den frågan i motionen 2014:6. Den aktualiseras ständigt. Vi ser det i flyktingströmmen från Syrien, där man flyr därför att man är kristen och får höra att det ställs krav på att man måste lämna sin kristna tro för att anamma en annan tro, en islamsk tro, mot sin vilja. Annars hotas man med att dödas. Det är sådana berättelser vi får höra. Och nu meddelas det bara för en timma sedan i nyheterna, att terrorsekten IS finns i Sverige. Det har ni fått på era mobiltelefoner om ni har nyheterna där.

Vi har också fått höra om hedersmord, som är helt oacceptabelt. Det väl kända fallet är ju Fadime Sahindal här i Uppsala. Det har också att göra med frågan att fritt få välja, fritt få välja vem man vill tro på. Enligt FN begås det cirka 5 000 hedersrelaterade mord i världen per år och enligt polisens expert på hedersrelaterat våld, Kickis Åhré Älgamo, uppskattas det att det begås ungefär två till tre sådana mord per år. Vi har en frihet som är väl värd att kämpa för. Vi behöver föra dialog med dem som inte har riktigt koll på det, dem som inte kanske ens tycker att den här friheten ska vara en frihet för alla.

Detta uppfattar jag också att utskottet har tagit till sig. Jag har därför inget annat förslag än utskottets. Det är viktigt att vi hela tiden har den här frågan levandegjord för oss hur viktigt det är med friheten.

LARS G LINDER:

Ordförande, kyrkomötesvänner! Jag vill börja med att yrka bifall till utskottets förslag. Frågan om religionsfrihet och därmed följdfrågan om hur man som konvertit blir behandlad i Sverige är en viktig fråga som alltid är värd att föras diskussion om. Därför måste jag säga att jag tycker det var bra att denna motion 2014:6 las. Den gav oss möjligheten att lyfta upp frågan på kyrkomötets nivå men inte för att fatta några beslut. Vad göras skall är liksom redan gjort. Inom ramen för Sveriges Interreligiösa Råd har den här frågan diskuterats. Vi har en bred samsyn bland ett stort antal av de trossamfund av betydelse som finns i Sverige, men vad vi behöver göra är nog att ta hem frågan också lokalt i våra församlingar. Vi bör se till att vi fortsätter att föra den interreligiösa dialogen, där frågan om konvertiter och konversion kommer att vara en viktig fråga i vardagen och i verkligheten för människor som har valt att byta trosuppfattning.

Låt oss ta den här diskussionen som en uppmaning till oss alla att se till att vi ökar det interreligiösa samarbetet lokalt. Det kommer att vara det stöd som konvertiter har behov av. Jag tror att öppenhet och tolerans är det bästa skyddet för

möjligheten till en reell religionsfrihet och att vi inte bara pratar om det i högtids-sammanhang utan att ser till att det är något som genomsyrar vardagen och verkligheten överallt i vårt land.

Bifall till utskottet.

LENA KLEVENÅS:

Jag hade glömt att jag hade ett särskilt yttrande. Därför vill jag så här sent påkommet ändå lyfta fram det. När vi diskuterade den här frågan kom vi till en diskussion om hur vi använder språket. I den andra meningen i våra överväganden står det: ”Individer som tar beslutet att lämna ett sammanhang, såsom en tradition eller ett samfund, för att bekänna sig till något annat är ibland rädda för repressalier från dem som hon eller han lämnar.” Då blev det ganska naturligt att kanske tänka att man skulle skriva *hen*, men det kunde vi ju inte göra. Så moderna vågade vi inte vara. Då blev det i stället *personen*. För att inte modernisera språkbruket blev det en konstig konstruktion, att man är rädd för dem som personen lämnar. Därför gjorde jag det lilla särskilda yttrandet. Jag tycker att vi ska modernisera språkbruket.

Beslut i ärendet återfinns i kyrkomötets protokoll, § 76.